اگر بنده یک وجب به من نزدیک شود، من یک ذراع (فاصله ی ساعد تا آرنج) به او نزدیک می شوم و اگر یک ذراع به من نزدیک گردد، من به اندازه ی یک باع (فاصله ی باز کردن دو دست) به او نزدیک می شوم؛ اگر قدم زنان به سوی من بیاید، من دوان دوان به سویش می آیم.

از انس بن مالک و ابوهریره رضی الله عنهما روایت است که می گویند: رسول الله صلی الله علیه وسلم در آنچه از پروردگار متعال نقل نموده، فرموده است که: الله متعال می فرماید: «إِذَا تَقَربَ العَبْدُ إِلَيَّ شِبْراً تَقَرَبْتُ إِلَيْه ذِرَاعاً، وَإِذَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ ذِرَاعاً تَقَرَبْتُ مِنهُ بَاعاً، وإِذَا أَتَانِي يَمشي أَتَيْتُهُ هَرْوَلَةً»: «اگر بنده یک وجب به من نزدیک شود، من یک ذراع (فاصله ی ساعد تا آرنج) به او نزدیک می شوم و اگر یک ذراع به من نزدیک گردد، من به اندازه ی یک باع (فاصله ی باز کردن دو دست) به او نزدیک می شوم؛ اگر قدم زنان به سوی من بیاید، من دوان دوان به سویش می آیم».

[صحیح است] [به روایت بخاری - متفق علیه]

هرکس با عبادات و طاعاتِ ولو اندک به الله متعال نزدیکی جوید، الله متعال با پاداش و اکرام چند برابر از او پذیرایی می کند و هر چه این بنده در طاعت و بندگی بیفزاید، الله متعال به پاداش و ثواب می افزاید و خیلی زود رحمت و فضل خود را شامل حال او می کند. این تفسیر بر این مبناست که این حدیث از احادیث صفات نیست و بسیاری از اهل سنت و جماعت که قائل به اثبات صفات هستند، مانند ابن تیمیه همین دیدگاه را دارند. اما گروه دیگری صفت هروله (دوندگی) را برای الله ثابت می دانند و می گویند نباید در کیفیت و چگونگی آن تعمق نمود.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6461